

גיליון מס' 270

יביע אומר

בראשות הגאון רבי יגאל כהן שליט"א

פרשת בהעלותך

מאמר השבוע
חאת ראש המוסדות
הרה"ג יגאל כהן שליט"א

מאמר השבוע

הנהגות מן

שאלות ותשובות

דוד המלך

לאשת החיל

פנינים מהפרשה

מוסר עם סיפור

תודה על הכל

ואמא שלך, עתה שגדלת - אומר לך הקב"ה: "תתחיל להזיז". כשאתה יודע להגיד תודה רבה, כשאתה יודע להעריך את מה שנתנו לך, אתה מתדבק במדותיו של הקב"ה, אתה נהפך להיות נותן כמוהו ותברך.

תודה לכל "תודה רבה" - זה לא רק לבורא עולם, אין משג של "תודה רבה" שהוא נאמר רק לקב"ה, זוהי תודה שאינה אמיתית, תודה רבה חייבת להיות לקב"ה ולכל אדם במדה שנה. זכור לטוב מן רבנו עובדיה יוסף עליו השלום. האחיות שטפלו בו ממש לפני הפטירה שלו מספרות, שעל כל זריקה וזריקה שהיו נותנות לו, הוא היה אומר: "תודה רבה! תברכי מפי עליון". אחרי בדיקת דם: "תודה רבה! תברכי מפי עליון". על כל דבר קטן: "תודה רבה". ככה כל הזמן. חולים אחרים היו צועקים: "איי... כואב לי", אבל רבנו הגדול עליו השלום לא כן, אדרבה, הוא היה אומר: "תודה רבה לכן, מי היה עושה לי את הטפול הזה אם לא אתה. תברכנה הידים". כך היה רבנו הגדול - מן פאר הדור.

פי הכרת הטוב לקב"ה ולזולתנו דבר אחד הוא, כשאדם יודע להודות לאחר ולא להיות ח"ו כפוי טובה חלילה, זאת אומרת שהוא גם יודע להעריך ולהפיר טובה על כל המתנות שהוא מקבל מהקב"ה. הכרת הטוב - זהו חוט שני המחבר בין אדם שהוא צדיק כלפי הקב"ה, לבין אדם שהוא צדיק מול הבריות. מפיר טובה באמת. כשאדם יודע להפיר טובה לשני, הסכויים שתהיינה לו בעיות בשלום בית נמוכים מאד, פי בדרך הטבע כל בעל נותן לאשתו המון, וכן כל אשה נותנת לבעלה הרבה, ממילא לא יתחילו מריבות. מתי מתחילות מריבות? כשהבעל לא רואה מה הוא קבל מאשתו אלא רק מה הוא נתן לה. ואותו דבר האשה, היא מסתפקת רק מה היא נותנת לבעלה ולא מה היא קבלה ממנו. במלים פשוטות - "כפוי טובה".

מתוך ספרו של הרב יגאל כהן.

בורא עולם לא צריך את "התודה רבה" שלנו. ה' יתברך מלך מלכי המלכים, בורא את כל העולמות שמליארכדים של מלאכי השרת, שרפים ואופנים וחיית הקדש, עומדים כלם למעלה בשמים ומשבחים ומודים לקב"ה בכל עת. וכי הוא צריך את התודה רבה שלנו? וכי הוא צריך שנודה לו? לא. הוא לא צריך את זה. מי שכן צריך את התודה - הם אנחנו.

אם אנחנו לא יודעים להגיד תודה רבה לבורא עולם, אנחנו בעלי חסרון. כשאדם אומר תודה רבה לקב"ה - הוא מתמלא, ברגע אחד הוא הופך ממקבל להיות נותן. כותב רבנו משה קורדובירו, הרמ"ק, בספר תמר דבורה (בתחלת הספר):

"האדם ראוי שיתדמה לקונו, ואז יהיה בסוד הצורה העליונה, צלם ודמות. שאלו ידמה בגופו ולא בפעולות, הרי הוא מקזיב הצורה, ויאמרו עליו: צורה נאה ומעשים פוערים? שהרי עקר הצלם והדמות העליון הן פעולתיו, ומה יועיל לו היותו בצורה העליונה דמות תבנית אבריו, ובפעולות לא יתדמה לקונו".

על פי הקבלה מחשבת הבורא בבריאת העולם היא שלמה בתכלית השלמות, פי בורא עולם הוא רק נותן בלי לקבל, ועל כן הנתינה המשלמת ביותר בעולם זו הנתינה של הקב"ה, שלא שך בה שום פגם וחסרון - לתת רק בשביל השני. אבל אנחנו לא כן, גם מה שאנחנו עושים בשביל הקב"ה - זה בשבילנו. מה שאנחנו מתפללים, מניחים תפלין, מברכים על האכל, הכל בשביל עצמנו. בורא עולם הוא הנותן הטוב והמשלם ביותר שיש, רצונו לתת לנו טובות וחסדים בלי רצון לקבל בתמורה כלום.

האדם נולד עם כח רצון לקבל בלי לתת כלום. מרגע שתינוק נולד הוא רק מקבל, הוא לא נותן כלום. רק אובל, משחוק, והולך לישן. אין לו כח נתינה. אבל כשאנחנו גדלים התפקיד שלנו הוא להשתנות ממקבלים לנותנים. "כפד את אביך ואת אמך" (שמות כ, יב), עד עכשו קבלת מאבא

ניתן להשיג במשרדי "יביע אומר" בטל: 03-8000770 וכתיבות המוכרות

זמני כניסה ויציאת השבת
הזמנים לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח"פ	ב"ש
כניסה:	19:23	19:20	19:20
יציאה:	20:14	20:12	20:12
ד"ת:	21:10	21:07	21:06

בירושלים: לנוהגים 40 דקות 19:03

הנהגות מרן

רבנו הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

מסירות עד היכן

במלחמת יום הכיפורים מרן זצ"ל הלך לבקר חיילים פצועים בבית החולים בתל אביב, בחול המועד סוכות אמרו לרב על פצוע שהיה חולה בשתי עיניו, הלכתי עם מרן לבקר אותו, ומרן בירך אותו, בכה יחד איתו, ואחר כך אמר לנהג: קח אותי חזרה לבית, לא יכל להמשיך את הסיור, כי מה שראה שבר את לבו, ורק למחרת המשיך. וכך הלך מבית חולים לבית חולים, חילק לפצועים ספרי תהילים, עודד וחזק אותם. פעם באמצע מלחמה הביאו לו הליקופטר טר צבאי לתעלת סואץ וטס לחזק את החיילים שבחזית, אספו אותם לבונקר, פתאום נשמעה הפגזה, הכניסו את הרב פנימה כדי שינצל, והחיילים סיפרו לו שכבר שבוע ימים הם לא ישנים, איך יתכן? לא הלכו לישון, אבל נרדמו בתוך הטנק, עד שבא פגז והעיר אותם... אי אפשר שלשה ימים בלי שינה (השיעור השבועי תשע"ח).

שאלות ותשובות

מאת סוהנו הר"ג יואל כהן שליט"א

שאלה: מאיזה גיל צריך לעמוד לאדם מבוגר שעובר סמוך אלינו ומה אעשה אם איני יודע בן כמה הוא?

תשובה: יש מצוות עשה מן התורה: "מפני שיבה תקום" ולכן כל זקן שנכנס לד' אמותיו מצוות עשה לקום בפניו, וכתב מרן ביו"ד סי' רמד סעי' א שזה בגיל 70 כמש"כ במשנה באבות "בן שבעים לשיבה", ואם יש לו ספק ג"כ צריך לקום שספק דאו' לחומרה (ויש שסוברים שצריך לקום מגיל 60). עין הליכות עולם ח"ח עמ' קעה ועמ' קפב.

שאלה: הלוויית לחבר כסף ושנינו לא זוכרים אם הוא החזיר לי או לא מה עושים? תשובה: אם שניהם אינם זוכים אזי הלווה פטור. מ"מ היות וודאי לווה נראה שמדין היות טוב יעשה עמו פשרה כגון שייתן לו מחצית מהסכום. כמו שכתב מרן בחו"מ סי' עה סעי' חי.

שאלה: האם מי שנוטע פסיפלורה צריך לחכות ג' שנים של ערלה בשביל לאכול את הפירות?

תשובה: דעת מרן רבינו עובדיה שאין לפסיפלורה דין ערלה וברכתה בורא פרי האדמה. חזון עובדיה ט"ו בשבט בשו"ת עמ' כו.

התאוריה והטסט

ממאמר זה ניתן ללמוד כיצד מגיעים לאמונה? כפי שמבאר ה'חזון איש' בספרו 'אמונה וביטחון', האמונה היא ה'תאוריה' והביטחון הוא ה'טסט', כלומר, כשאדם לומד דברי אמונה וקורא כיצד אבות האומה התמודדו עם הקשיים שהיו מנת חלקם, וכיצד התחברו לבורא עולם, הוא מחזק בתוכו את האמונה, אולם זה מבחינת 'דיבורים', אך כאשר הוא סוגר את הספר וניצבים בפניו אתגרים והתמודדויות בחיים הפרטיים שלו, והוא מחבר את עצמו לבורא עולם, כאן הוא בעצם מביא את כל מה שלמד לידי מימוש, וזה הביטחון האמיתי בה', ועל ידי הביטחון משתרשת האמונה. כדוגמא, כשאדם יוצא לעבודה הוא יודע שפרנסה היא מן השמים, אבל כאשר הוא מיישם את זה בשטח ולא מוותר על מצוות ה' כגון על תפילה, או שיש לו הצעת עבודה שאינה ראויה מחמת סגנון העבודה או מסוג העבודה, והוא מוותר עליה, פה באה האמונה לידי ביטוי בפועל, וזהו ה'ביטחון', וכפי שאמר דוד המלך בתהלים (לז, ה) "גול על ה' דַּרְכֶּךָ וְבִטַח עָלָיו וְהוּא יַעֲשֶׂה".

בשורה משמחת

חדש! 'המלך דוד'

ביאור על ספר שמואל א, בשפה קלה וקולחת, עם מסרים לחיזוק האמונה בדרכו של דוד המלך.

להזמנות

055-67-25-138

דוד המלך

מאת הרב אליהו עמר שליט"א

מהי אמונה ומהו בטחון?

הנביא מתאר ששמואל הנביא חשש ללכת לבית לחם למשוח את דוד למלך ישראל, שמא ישמע על כך שאול המלך ויהרגו, ובורא עולם הסכים עימו וציווה עליו להסוות את שליחותו על ידי שיקח עימו 'עגלת בקר' לקורבן, ובכך לא תיוודע מטרת שליחותו האמתית, אך ברד"ק (שמואל א טז, ב) מובא פירוש מחודש בשם המפרשים, שעגלת הבקר לא באה להסוות את שליחותו האמתית של שמואל הנביא, אלא להיפך עגלת הבקר נועדה ליצור פרסום למטרת בואו של הנביא, לדבריהם, השינוי נבע לאחר ששמואל הנביא הטיל דופי בשאול המלך כשחשש שיפגע בו, אמר לו הקדוש ברוך הוא, בתחילה רציתי שתלך בצנעה, אך כעת שאתה חושש ששאל יפגע בך אני מצווה אותך ללכת בפרהסיה, ולמשוח את אחד מבניו של ישי למלך על ישראל, ותראה שאף אחד לא יפגע בך וחששך היה חשש שוא, ובחינם הוצאת לעז על שאול המלך. וכעין זה מצינו כשהתלונן משה רבינו לפני בורא עולם על עם ישראל (שמות יז, ד) "עוד מעט וסקלני", ואמר לו בורא עולם (שמות יז, ה) "עבר לפני ה' וביאר רש"י שבורא עולם אמר לו למה אתה מוציא לעז על בני? תעבור לפני כולם ותראה שאף אחד לא יפגע בך לרעה.

מעלת מלך ישראל

כשמתבוננים בדברי הנביא שמים לב ששמואל הנביא חשש משאול רק

בהליכתו (שמואל א טז, ב) "איך אלך וְשָׁמַע שְׂאוּל וְהָרְגֵנִי" ומדוע לא חשש שבשובו מבית לחם יתגלה לשאול מה עשה שם ויהרגו? אלא מבאר ה'בעל שם טוב' על התורה (הובא ב'משבצות זהב' שמואל א עמוד רעט), שמעלת מלך ישראל שיש בכחו לחוש את מחשבות כל אחד מעם ישראל, כפי שכותב הרמב"ם (הלכות מלכים פ"ג ה"ו) וזה לשונו 'שלו הוא לב כל קהל ישראל' עכ"ל. ולכן בהליכתו חשש שמואל הנביא שתגלה מחשבתו לפני המלך, אך לאחר שמשח את דוד למלך, רוח ה' שהייתה מלווה באופן תדיר את שאול המלך סרה ממנו ועברה לדוד, ולכן לא חשש שמואל הנביא משאול בחזרתו, והטעם שרוח ה' תסור משאול משום שאין שני מלכים משתמשים בכתר אחד. וכפי שאכן קרה (שמואל א טז, יג-יד) "וַתִּצְלַח רוּחַ ה' אֶל דָּוִד מֵהַיּוֹם הַהוּא וְמִעַתָּה וַיִּקַּם שְׂמוּאֵל וַיִּלְךְ הָרְמָתָה, וְרוּחַ ה' סָרָה מֵעַם שְׂאוּל" כתוצאה מכך "וּבְעֵתָתוּ רוּחַ רָעָה מֵאַתָּה ה'", ומבאר ה'כלי יקר', שהרוח רעה שפקדה אותו היתה מחמת צער איבוד המלוכה, ולא מחמת שחלילה יצא רע מאת ה' (עיין בהרחבה 'משבצות זהב' שמואל א עמוד תפט).

השתדלות מול בטחון

ובענין חששו של שמואל מפני שאול יש להבין מדוע לא מסר נפש לקיים את מצוות ה'?" כשם שמצינו שפינחס מסר נפש להרוג את זמרי בן סלוא כאשר חטא עם המדיינית, ונעשו לפינחס ששה נסים כמובא בגמרא (סנהדרין פב ע"ב), ויש לחלק בין פינחס לשמואל הנביא, פינחס מסר נפש להילחם ברשע וחוטא, אך שמואל הנביא לא נלחם בשאול שהיה איש צדיק וקדוש, ולכן לא רצה להשפילו בפרהסיה, והקדוש ברוך הוא הסכים עמו ונתן לו 'סיפור כיסוי'.

לא לתת דריסת רגל להרגל

יעש כן אהרן (ח. ג)

"חלמתי שאני משוחח עם הקב"ה", בישר יהודי נרגש לרבו בעת שנכנס אלי ביחידות. התפעל ממדרגתו הנשגבה: "ידוע ש'אין אדם חולם בלילה אלא מהרהורי לבו ביום'. אשריך שמחשבותיך נתונות כל היום לקב"ה". "זה לא יכול להיות" הניד היהודי ראשו בשלילה, "מתי כבר יש לי זמן לחשוב הקדוש ברוך הוא במהלך היום...".

ביקש הרב לשמוע את סדר יומו, והוא פירט בלהט: "בבוקר אני קם השכם, ממחר למקוה ומשם ישר לתפילה, לאחר מכן פת שחרית וברכת המזון. יוצא ללמוד בכלל עד הצהריים, אוכל ארוחת צהריים ולאחר מנוחה קצרה שב לכולל עד הערב. מתפלל מנחה וערבית, שב לביתי לרעייתי וילדי, עוזר במה שצריך לעזור בבית, הולך לכולל ערב עד שתחטפני שינה, קריאת שמע על המטה והולך לישון בכדי לאגור כוחות ליום הבא".

אומר לי רבי, "סיים האיש, 'מתי למען ה' בכל הלוי' הצפוף הזה יש לי זמן לחשוב על הקב"ה!?"...

על המלים "יעש כן אהרן", כותב רש"י: "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה".

נשאלת השאלה וכי עולה היה על דעתנו שאהרן קדוש ה' שנה ח'ו כמלוא נימה מציווי ה' מה השבח הגדול בזה שלא שינה, עד שצריך לכתוב זאת במפורש בפסוק? אלא, כוונת רש"י אינה לומר שאהרן עשה את אשר נדרש ממנו מדי יום ביומו, זה פשוט ואין צורך לומר! השבח הגיע לו על כך שלאורך כל ט"ל שנות ההדלקה, לא שינה כמלוא הנימה מן הרצון, המסירות וההתלהבות שהיו לו בפעם הראשונה. ואין הדבר פשוט כלל ועיקר. מדי יום ביומו, ערב ובוקר, היטיב אהרן את הנרות והדליקים, ולא נעשה הדבר אצלו הרגל. ביומו האחרון, עשה את עבודת הקודש בהתלהבות של קדושה כאילו זו הפעם הראשונה שלו, וההרגל לא קיבל שום דריסת רגל בעולמו הרוחני.

טבע האדם שהוא מתחיל משימה רוחנית במרץ ובהתלהבות, אך עם הזמן דועכת ההתלהבות הראשונית, ולאט לאט תפקידו נעשה מתוך הרגל בלי כוונה ורצון. הוא מתרגל כל-כך למעשיו עד שלעתים הוא פועל באופן מכני, ללא רגש וקשר נפשי לפעולה. הוא יכול מבוקר עד ערב לעבוד את הבורא, מבלי לשים לב למי הוא עובד. נגע זה של ההרגל כובש כל חלקה טובה, והוא אחד מאבני הנגף הגדולים בעבודת ה'. בזה אחר זה מכבה ההרגל את גחלי הקודש הלוחשים בנפשו של האדם ודואג שידעכו כליל. כאשר עובד אדם את קונו כ'מצות אנשים מלומדה', זהו הרס! ולכן מזהירים אותנו חז"ל: "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים!". הרוצה שתהא עבודתו בעלת ערך, עליו לעמוד תמיד על המשמר ולא להניח לחולשת ההרגל להשתלט על נפשו מבלי משימ.

ומעניין לעניין, שאל הגאון רבי משה לוי זצ"ל (הובאו דבריו בספר "בתורתך"): לשם מה היה צורך שאהרן ידליק את הנרות בכל יום ויום מחדש, מדוע לא היה מדליק פעם בתקופה נרות גדולים שיספיקו לתקופה ארוכה?

אלא, אור המנורה מסמל כידוע את אורה של התורה, כנאמר "כי נר מצוה ותורה אור" (משלי ו, ג). וכמו שהדלקה באה לאחר שקדם לה כיבו, והרי היא מציינת בכל פעם התחדשות מתמדת שאינה מתבססת על הדלקות העבר, כך גם עסק לימוד התורה צריך להיות בכל יום מתוך התחדשות וחוויה ראשונית.

בפני הזמן הגאון רבי אריה לוי זצ"ל לדבר בפני תלמידים עומדים לפני בר מצוה פתח הספר הממלכתי גימנסיה הרצליה בתל אביב. בהרצאתו, סיפר להם אודות המפגש האחרון שהיה לו בבית הכלא של הבריטים, עם הנידונים למוות עולי הגרדום משה בראוני ומאיר פיינשטיין הי"ד.

רבי אריה תיאר את התרגשותם הרבה בהנחת התפלין בפעם האחרונה בחייהם. בכי גדול שטף את לבם, והם לא רצו להיפרד מהתפלין. הם הצמידו את התפלין הקדושות אל לבם, נישקו אותן ללא הרף כשדמעות רותחות זולגות מעיניהם כמים...

השתהה מעט רבי אריה בסיפורו, ואחר רעם קולו מעומק לבו: "וכי רק בפעם האחרונה צריכים להתרגש ולבכות כשמניחים תפלין? הרי מי שכל החיים עומדים לפניו והקב"ה משפיע עליו בלי סוף חן וחסד ורחמים, ראוי לו להתרגש בכל הנחת תפלין לא פחות! (אוצרותינו. עוד בענין זה - ראה ב"אוצרותינו" ויקרא טז, ב).

לחיות בסרט

המאמר הבא איננו מיועד לאותם שזכו והבינו את החשיבות של בית "נקי" מטכנולוגיות הדור הזה. אנו נדבר ונזכיר על 'קצה המזלג' את החסרונות והכשלים שמולטימדיה מודרנית עלולה להכניס לבית. כל אדם ששוואף להנחיל טוב לעצמו לילדיו כדאי שיתן את דעתו לנושא חשוב זה.

החבר הטוב ביותר של כל אדם טיפוסי בדורנו הינו הפלאפון, כולם מסכימים שזה ממכר ואנשים רבים כבר מכורים לקרבה הבלתי פוסקת שהפלאפון מעניק. אנשים מחוברים לטלפון הרבה יותר מלעצמם. ברגע שמישהי רוצה לבחור בגד, מה היא עושה? מיד מצלמת ושולחת להתייעצות, רובם שכחו כיצד לבחור לבד. בכל מקום שנמצאים בו מיד מצלמים וכולם יודעים היכן נמצאים ואיך המקום נראה, אין פרטיות. המרדף הבלתי פוסק אחרי "מה יגידו" מסחרר. אנשים עושים דברים והולכים למקומות רק בכדי להגיע לרגע המיוחל לצלם ולשלוח לחבריה.

כי בלי שכולם ידעו זה לא שווה.

כך גם מתייחסים אחד לשני, ברשתות החברתיות מביעים אהבה והערפת חיבה, בכדי שכולם יראו ויאמרו איזה זוג יפה או איזו ילדה חמודה, אבל בבית יכולים בקלות לשכוח כיצד לדבר בכלל...

פעם, בדור הקודם (לא כל כך ממוזמן) כשאמא או אבא לא היו בבית לא היה ניתן להשיג אותם,

לא השתמשו בפלאפונים, לא הייתה מציאות להתקשר לאחד ההורים ולבדוק האם הם מסכימים דבר כזה או אחר, אז מה עשו? כל המשפחה חיכתה בסבלנות לאבא או אמא שישבו הביתה ויאמרו את תשובתם.

האם התאפקות מעין זו אינה יקרה מפז? האפוק, ההתגברות, הסבלנות והסובלנות, חדיית סיפוקים ועוד... אלו הן המתנות שקיבלו הילדים ברגע שהבינו שלא הכול מהיר תגובה.

היום זה כמעט בלתי אפשרי. כולם מצפים שכל הסובבים יהיו זריזים בתגובות ובמענה כמו הפלאפון. באופן כמעט גורף אנשים הסיפוק לשכוח כיצד מרגיש כל אחד לבדו במטרה פשוט להקשיב לעצמו באמת, בשקט. מה טוב לו, היכן פחות מתאים לו להיות, מה צריך לשפר ובמה הוא טוב.

ברגע שישנו "חבר" מולטימדי שמעסיק 24/7 - אין פנאי לעצמך. אשה יכולה לא לזכור מה היא אוהבת ומה באמת עושה לה טוב לנוכח המעגל הבלתי פוסק של התמונות / רעש / תזוזות מכל עבר... בשל החשיפה לכל כך הרבה דעות ותגובות, מאמרים וחוות דעת של כל העולם.

ההתמכרות הזו גורמת ל"ניכות רגשית" שמחריפה את הפער ומשמרת את השוני בין בעל לאשתו. מתי פעם אחרונה ישבת מול בעלך ב-4 עיניים (לא בשליחת פרצוף בפלאפון) ואמרת לו את 3 מילות הקסם: "אני אוהבת אותך"? האם איחלת לאבא שלך ביומהולדת ברכה מכל הלב, שיוצאת מפה ושמעת באוזן... ולא על גבי המסך? מתי אמרת לבן המתבגר שלך "אמא אוהבת אותך ותמיד תהיה פה בשבילך מתי שתצטרך"? הרעפת אהבה נמדדת רק במכשירים הסלולריים? זה מעליב.

האם יכול להיות ששכחנו קצת איך מדברים? בדור הזה מעדיפים לכתוב הודעה ודי, מאשר להתחיל בשיחה "ארוכה ומתישה", כל הגה שיוצא מהפה נראה פתאום כבד, כי הרבה יותר קל להניע אצבעות וזהו. לטווח הארוך יותר, כל נתפלא שיהיה לבני הדור הזה קשה לדבר או לפייס את בן הזוג, שלא נתפלא שאחים אינם מסתדרים או אינם שומעים בקול אימם.

ברגע שהמסך הוא הראשון בסדר העדיפויות של אמא, כך בוודאי גם הילדים יעדיפו אותו על פני דברים חשובים אחרים. ההתעסקות הבלתי פוסקת בתמונות זזות מנוונת את התאים במוח ואת השרירים בגוף. שוכחים הכיצד לרוץ, להסתדר עם החברים בשכונה, לוותר, להתעקש ובעצם לחיות את החיים האמיתיים ולא לחיות בסרט. לאט לאט כולם יכולים בהדרגה להוריד את המיון בהתמכרות הזו ולהפוך את החיים לטובים יותר, בהצלחה.

המתלונן הסדרתי

בפרשת שלנו אנו מוצאים תופעה מעניינת, ה'מתלוננים' - מתלוננים, דומה שכולם מכירים את זן האנשים האלה, שתמיד אבל תמיד יש להם תלונות, הם אף פעם לא מרוצים, אף פעם לא טוב להם, קשה מאד לגרום להם הנאה כלשהיא מלבד הנאת התלונה, הם קרוצים מאותו חומר של המתלוננים שבמדבר, שהמן בעל אלפי הטעמים לא טוב היה להם כי חסר בו (מטעמי

בריאות) טעמם של האבטיחים, השומים והבצלים ועוד. במבט אובייקטיבי אפשר לומר שהמתלוננים זה אנחנו, כן, אני אתה והוא. אנחנו מתלוננים על הקשיים, מתלוננים על החיים, לא טוב לנו פה, ולא נוה לנו שם, כולנו מלאי תלונות כרימון.

אם נעמיק קצת נגלה שיש פה כמה נקודות לעיון: א. האם באמת אנו מעריכים ומודים למלך מלכי המלכים על כל הטוב שכן נתן לנו וכן קיבלנו? ב. האם באמת מגיע לנו את התלונות - הבקשות שלנו? ג. האם בעצם זו תלונה או סיבה למסיבה? ד. באילו משקפיים אנו מסתכלים משקפיים ורודות או שחורות? המעשה הבא ינסה לתת לנו כלים של הסתכלות נכונה: חייל בצבא ארה"ב בשם

המשך בעמוד האחרון

המשך "מוסר עם סיפור"

לכן נהג הרכבת בשם ד. סקוט עבר את הגשר מעץ והוא הרגיש הגשר מתחיל לנוע על מקומו, והבין שאין לו סיכוי לעבור את הגשר הוא וחמשת הקרונות המחוברים אליו, ועשה את המעשה הבא, הרים את המעצרת המחברת בין הקרונות לקטר, וכך הוא נהפך להיות קל יותר וכך במהירות הצליח לעבור את הגשר ובסימונו נפל הגשר עם כל הקרונות על 80 נוסעיו. העיתונאי מספר שזה דבר שזעזע את המערכת על חוסר נטילת אחריות וקראו לו קברניט שהפקיר את נוסעיו, והודח מעבודת הרכבות, ופשוט ביזו אותו כולם, ומיודענו ג'ון אומר לעצמו לא יאומן שני סיפורים בהפרש של 60 שנה, אחד מפקיר את נוסעיו, ואחד מנסה להציל את חבירו במצב של אפס סיכויי הצלחה. הכיצד?

ולאחר מחשבה מרובה, החליט מר ג'ון להפוך את הקערה, וכתב שלדעתו מר ד. סקוט עשה את המעשה נכון והצריך, כיון שהערך עליון הגדול ביותר זה חייו של האדם וזה מה שעשה. מה שאין כן אותו שחיין שזלזל בערך העליון שנקרא 'חיים' ואם כן הוא פושע וצלי"ש ודאי לא מגיע לו.

לאחר הגשת העבודה החליט הפרופסור שנייח את עבודתו בכניסה לאוניברסיטה ושכל סטודנט יחווה דעתו, וכך הצטברו הדעות לכאן ולכאן. [לנו פשוט שהתורה אומרת שחיין קודמים ונהג הרכבת צודק והשחיין כמעט בגדר 'מאבד עצמו לדעת'].

אבל הבה ונתבונן ונגלה שלכל מעשה יש שני צדדים, יש את הצד החיובי ויש את הצד השלילי, והשאלה מה אדם בוחר.

לכן, כדאי להתבונן בחלק החיובי, גם במבט אל הקב"ה. בפרט שנעיין בשאר הנקודות שכתבנו למעלה. חובה לעיין!

ג'ון ישב לו במשמרתו מבטי לו במשקפת על גלי הים, ושם הוא מגלה דבר מעניין שתי שחיינים שוחים להם להנאתם במרחק מה אחד מחבירו, ולפתע פתאום 'כריש' תוקף את אחד השחיינים, מיד ג'ון מזעיק עזרה ומודיע תקיפת כריש בחוף פלוני. ועניו לא זז מלהביט על הנעשה, והוא רואה את הבלתי יאומן את השחיין שלא הותקף שוחה לעבר חבירו הנתקף והכריש, הוא לא מסיר את עיניו מהמראה על אף שהוא רצה לעצום את עיניו מלראות את הדבר המזעזע הבא, וכאן קרתה תפנית בלתי מוסברת באופן טבעי, הכריש מזנק לו שוב מן המים ונעלם מן האזור, וחבירו שהספיק להגיע, שם את הפצוע על כתיפו, ושחה במהירות שיא לעבר החוף, ושם כוחות הצלה חיכו להם לפי הודעתו של ג'ון, ובס"ד הצליחו להציל את חייו של השחיין הנתקף. כמובן לקחו את עדותו של ג'ון היחיד שהיה עד למעשה.

וכעבור תקופת מה, מיודענו ג'ון קיבל הזמנת כבוד לבית הלבן שבו רוצים להעניק 'צל"ש' - אות בבורה לאותו שחיין שהלך להציל את חבירו במצב של סכנת חיים ואפס סיכויי הצלחה, ומכיון שהוא העד ראיה למעשה, מזמינים אותו לטקס.

הכין את עצמו כדבעי למעמד הנשגב, ושם כמובן לא הפסיק לראיין אותו ולכרכר סביבו, והפלשים של המצלמות סינוורו אותו תרתי משמע. ובסופו של יום הוא החליט אני לא ממשיך בצבא, אני רוצה להיות עיתונאי, האדרנלין שזה הכניס בו כבש את כל כולו והחליט שנכנס לעובי הקורה.

למד עיתונאות ולאחר תקופת הלימודים הראשונה היה צריך להגיש עבודה עיתונאית, הוא נבר לו בארכיון, וגילה סיפור שקרה 60 שנה קודם

שלבי התקדמות הבניה:

בס"ד

עוזרים בבניית הבניין ושותפים בכל הזכויות שיהיו בו לנצח!

בואו ותהיו שותפים

בתרומה של חצי חטר = 200 ש"ח למשך 36 חודשים או חטר = 400 למשך 36 חודשים
תקבלו כתב שותפות מהודר חתום ע"י הרב יואל כהן שליט"א
כמו כן ניתן להקדיש את הארון קודש או חדר לימוד להצלחת או לעילוי נשמת

03-8000-770

ניתן להזמין לשיעורי תורה / אזכרה ברחבי הארץ
רבנים מכולל "יביע אומר" 03-8000770

נר תמיד לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה

בתרומה של 250 ש"ח אתם שותפים בהפצת העלון ב: 20,000 עותקים